В житті робив ти свій перший крок,
сьогодні в школу йдеш на урок.

А що ідеш ти, то робиш кроки, —
отак і вийдеш у світ широкий.

І раптом думка поміж думок:
а що за слово цей самий крок?

Тут щось цікаве таїтись може,
бо й слово кроква на нього схоже!

Та слово, друже, знань вимага,
в болгарській мові є крак[1] — нога.

А в білоруській є слово крочыць,[2] —
уже й не треба мізки морочить.

А як відкрились нам крок і крок, —
тоді звідкіль же російське шаг?

Згадай тут відстань, ту, на яку ти
ногою можеш вперед сягнути —

один раз ступиш — один і сяг,
а сяг прадавнє дало нам — шаг.

Отож і справді кінець мороці.
А що потрібно на кожнім кроці?

На кожнім кроці — знання, знання,
інакше йтимеш ти навмання.